

Les enquestes mostren que la major part dels votants continua donant suport a Clinton. Tot i aquesta indiferència dels ciutadans, l'activitat política a Washington continua centrada en els escàndols.

La maquinària de l'escàndol

A Washington s'ha consolidat una complexa indústria de l'escàndol que mou milers de milions de dòlars. A falta de grans debats de fons, advocats, periodistes, polítics i investigadors privats viuen de remoure la vida pública i privada de les figures polítiques.

A Washington la maquinària de l'escàndol ha aconseguit de tancar el cercle. L'equip de la Casa Blanca encarregat de respondre als rumors, insinuacions i acusacions, anomenat "masters del desastre" per un dels seus membres, s'ha convertit ell mateix en objecte d'un comitè investigador del Senat que vol esbrinar per què tants advocats treballen a expenses de l'erari públic per defensar el president Clinton.

Per la Casa Blanca la raó és òbvia. Set comissions del Senat i gairebé la meitat dels comitès de la

Cambra de Representants porten a terme trenta-una investigacions sobre Clinton, la seva administració o el Partit Demòcrata.

"És com si un piròman es queixés del nombre d'efectius del departament de bombers", deia no fa gaire James E. Kennedy, el portaveu especial del comitè d'escàndols de la Casa Blanca. Washington s'ha convertit en el centre d'una complexa indústria de l'escàndol. Una empresa multimilionària que ocupa gran varietat de professionals, que van des d'investigadors del Congrés a advocats de la

Casa Blanca, investigadors privats, advocats privats, a més de periodistes que s'ocupen de cobrir, rebutjar o alimentar els escàndols. El cost per als contribuents és considerable. Els cinc organismes investigadors que s'ocupen dels membres de l'administració Clinton, actual o anterior, incloent-hi el fiscal Kenneth W. Starr, han despès més de 50 milions de dòlars (7.500 milions de pessetes). Les investigacions del Congrés han costat, com a mínim, 10 milions més (1.500 milions de pessetes).

La maquinària de l'escàndol no

és un fenomen conjuntural dels anys Clinton; alguns experts asseguren que s'ha convertit en una estructura permanent de l'arquitectura política de la capital. Els escàndols a Washington han anat esclatant amb regularitat, aquestes últimes dècades, i amb més freqüència des del Watergate, però mai no havien estat tan presents en la vida política com en els anys Clinton.

Els adversaris republicans de Clinton asseguren que el comportament de Bill Clinton explica el fenomen, però no sembla pas que sigui l'única explicació en aquesta ciutat obsedida per l'escàndol.

Havent-hi pocs grans temes de debat capaços d'atreure l'opinió pública o poques diferències que destruiïn els dos grans partits del país, l'estratègia política a Washington se centra sovint en les acusacions personals de comportament poc ètic. Malgrat que la maquinària de l'escàndol es va introduint més i més en la vida política de Washington, l'opinió pública presenta senyals de fatiga. Les enquestes mostren que molts votants no presten gaire atenció a les informacions sobre escàndols sexuals que afecten el president i continuen donant suport majoritari a la seva gestió.

Des dels anys 70, les investigacions del Congrés s'havien centrat fonamentalment en qüestions federals, tals com el crim organitzat o les desigualtats laborals, i tenien un personal molt reduït. Però aquests últims anys el Congrés s'ha començat a preocupar per les seves investigacions ètiques internes que s'entretallen amb les de l'administració Clinton. "Ens movem en l'escàndol permanent", assegura Larry Gurwin, un investigador demòcrata que treballa pel Comitè d'Afers Governamentals del Senat i que abans treballava d'investigador públic i privat.

L'any passat el Senat i la Cambra de Representants van obrir per separat investigacions sobre el finançament electoral. El Comitè d'Afers Governamentals del Senat va dedicar-hi 75 advocats, que van dependre 3,5 milions de dòlars en la investigació (525 milions de pessetes), i ha redactat un informe

A l'encalç del rumor

L'escrutini de la vida privada dóna millors polítics? Aquesta és la pregunta que la majoria de mitjans de comunicació nord-americans no ha tingut temps de fer-se i que, malgrat pàgines i pàgines d'informació i de programació televisiva quasi permanent, els nord-americans no han tingut opció de respondre's.

Des del 16 de gener, quan va esclatar el cas Lewinsky, els mitjans nord-americans van començar a encalçar allò que molts periodistes creien que seria el seu Watergate. Però l'única coincidència entre el cas que va portar Nixon a la vergonyosa dimissió i els afers sexuals de Bill Clinton és que Mònica Le-

winsky viu al luxós edifici Watergate. Amb la por de no cobrir el "Clinton-gate", el periodisme més granat de Washington va deixar plantat el papa a l'Havana i es va precipitar a la capital. Però les setmanes han anat passant i, superats els detalls més o menys sòrdids o curiosos, els pregoners de la xafarderia es van trobar, el dia 1 d'abril, que no tenien tinta per a lubricar la maquinària de l'escàndol. Malgrat la decisió judicial d'arxivar el cas Paula Jones, una gran part dels mitjans de comunicació, especialment les televisions per cable, fan bo el lema del pitjor periodisme: "que la realitat no t'espatlli un bon titular". Amb fonts de dubtosa credibilitat i sense proves, es construeixen històries aparentment versemblants que tracten d'estirar un *affaire* que ha deixat de ser-ho. L'autocrítica dels mitjans ha estat mínima, i això que la pèrdua de credibilitat

entre l'opinió pública va en augment.

Carl M. Cannon, de quaranta-quatre anys, segueix la informació de la Casa Blanca, com ja feia el seu pare. Firma pel *Baltimore Sun* i reconeix que els fets d'aquests darrers mesos han incommodat tothom. I afegeix: "El Watergate

ARXIU / EFE

Malgrat l'arxiu de la denúncia de Paula Jones contra Clinton, alguns mitjans continuen tractant aquest 'affaire'. La pèrdua de credibilitat entre el públic va en augment.

te va ser la història que ens va portar a tots al periodisme. Va fer que les noves generacions reaccionessin i va fer del periodisme una cosa noble. No puc imaginar-me ara els joves mirant aquesta història i desitjant ser periodistes o polítics. Quin és l'atractiu d'aquesta història? On són els herois?"

Un altre corresponent a la Casa Blanca se sent alleugerit des que s'ha arxivat

el cas Jones. Diu que va passar-ho malament seguint-lo i que la seva pregunta era: "Com dimonis podem treure aquesta gent del càrrec perquè fan allò que cada any fan cinquanta milions d'homes, que és, bàsicament, mentir i tapar-ho?"

Malgrat la incomoditat, aquest periodista assegura que els mitjans han fet bé de perseguir i disseccionar una història en la qual hi ha un fiscal especial investigant el president dels Estats Units. Amb l'exhauriment del cas, alguns no s'han donat per entesos. Com els soldats que continuen fugint d'una guerra ja acabada, una nit i una altra programes especials continuen parlant de "crisi a la casa Blanca". Si la crisi revifa ja no serà pas pels escàndols sexuals, sinó pels escàndols financers de l'afer Whitewater. A final de maig, Kenneth Starr presentarà el seu informe a la Cambra de Representants. E. V.

Quan va esclatar l'afer Lewinsky el passat mes de gener, molts periodistes van creure que havien descobert el seu Watergate. Malgrat la pèrdua de gas d'aquest cas, moltes cadenes de televisió per cable mantenen programes "especials" diaris.

de sis volums. Amb un pressupost de 4,2 milions de dòlars (630 milions de pessetes), el comitè de la Cambra de Representants encarregat de les reformes ha utilitzat 60.000 arxius informàtics per ordenar les seves investigacions sobre l'administració Clinton. Segons els

presidents dels comitès, les recerques són complementàries, malgrat que els dos comitès hagin investigat les mateixes qüestions.

En una ciutat que viu de la política i per la política, els escàndols necessiten i generen determinats grups de professionals. El mercat

dels advocats és immens. Abans del Watergate, només hi havia a Washington uns quants advocats especialitzats en la defensa de polítics, dirigits per William Bennet, actualment cap de l'equip de defensa de Clinton en el cas White-water i Paula Jones. Ara, gairebé totes les grans firmes d'avocats tenen especialistes en defensa política.

Professió en auge. Un altre mercat àvid de professionals és el dels investigadors privats. Des que es va fer públic que Bill Clinton n'havia utilitzats en la seva campanya del 1992, els seus serveis són reclamats no sols pel President, sinó per tot de candidats interessats en la vida privada i pública dels contrincants. L'equip legal de Clinton utilitza investigadors privats i el de Paula Jones té dues agències de detectius. Simultàniament a les investigacions institucionals, les denúncies de grups privats resulten decisives per a alimentar la polèmica.

En els anys Clinton, els plets, els presenten una constel·lació d'organitzacions ultraconservadores dirigides pel Rutherford Institute, que ha pagat una bona part de les despeses de la defensa de Paula Jones, i Judicial Watch, un grup fundat per l'advocat de Washington, Larry Klayman, que ha perseguit amb especial obsessió el Departament de Comerç. Però el retrat de l'ambient d'escàndol de Washington no seria complet sense els qui el difonen. A més de polítics, membres de qualsevol mena de lobby, treballadors de l'administració i advocats, a Washington hi ha periodistes que viuen de l'escàndol. Sense l'atenció de les organitzacions informatives, cap escàndol no es mantindria, i és una evidència que les televisions en són les principals consumidores. Fins i tot després de l'arxiu de la denúncia de Paula Jones contra Bill Clinton per assetjament sexual i la pèrdua de gas de la investigació de Kenneth Starr sobre l'afer Lewinsky, moltes cadenes de cable mantenen programes "especials" diaris.

L'Ajuntament de Lleida edita *Transversal*. Revista de cultura contemporània.

Els interessats a obtenir informació sobre la revista, poden adreçar-se a la Regidoria de Cultura: Carrer Major, 31. Edifici Casino Principal. 25007 Lleida. Telèfon: 973 70 03 94 Fax: 973 22 22 88

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida

El número 5 ja és a la venda a les llibreries

Esther Vera (Washington)